

*Маломуж А. І.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права
Національного університету «Одеська юридична академія»,
суддя
Київського районного суду м. Одеси*

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 375 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Анотація. Актуальність розглядуваної теми полягає у тому, що нині порушено багато кримінальних справ щодо суддів за статтею 375 Кримінального кодексу України. Для забезпечення конституційного порядку у сфері функціонування судової влади в Україні, дотримання принципів верховенства права, основних засад здійснення судочинства, поваги до прав й основних свобод людини, а також з метою виключення ситуацій підміни понять у правозастосовній діяльності нині гостро постає проблема кваліфікації злочинів, передбачених статтею 375 Кримінального кодексу України.

Ключові слова: неправосудне рішення, незаконний вирок, стаття 375 Кримінального кодексу України, неправосудність, незаконність, суддя, сфальсифіковане рішення.

Постановка проблеми. Відповідно до статті 375 Кримінального кодексу України (далі – КК України), а саме постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови, в Україні закріплено відповідальність за посягання на одні із найважливіших суспільно-правових відносин, які виникають під час здійснення правосуддя.

Актуальність розглядуваної теми полягає в тому, що нині порушено багато кримінальних справ щодо суддів за статтею 375 КК України. Так, внесено до бази ЄРДР 542 кримінальні провадження, в яких згадується підозра за статтею 375 КК, а також жодного розуміння щодо складу самого злочину за цією статтею [1]. Ще у 2012 році В.І. Тютюгін, О.В. Капліна та І.А. Тітко зазначали протилежне: «Доволі позитивним фактом вважали те, що вищевказана норма кримінального закону застосовувалась вкрай рідко» [2, с. 42].

Мета статті – провести кримінально-правову характеристику злочину, передбаченого статтею 375 Кримінального кодексу України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ситуація, яка склалася сьогодні з кількістю порушених проваджень щодо суддів за статтею 375 КК, складна, про що свідчить звернення Вищої ради правосуддя із запитом до Генерального прокурора про надання інформації стосовно розкриття і розслідування внесених до Єдиного реєстру досудових розслідувань заяв щодо постановлення суддями завідомо неправосудних рішень.

Відповідно до частини четвертої статті 62 Основного Закону України «у разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням».

Водночас зазначена норма Основного Закону України не розкриває змісту поняття «як неправосудного», внаслідок чого практична реалізація цього поняття призводить до неоднако-

вого тлумачення, зокрема, органами досудового розслідування конкретних дій суддів з ухвалення судових рішень, а з іншого боку, формує щоденне неоднозначне (довільне) тлумачення цього поняття за практичного його застосування.

Практична необхідність офіційного тлумачення терміна «неправосудне», ужитого з частини четвертої статті 62 Конституції України, у взаємозв'язку з наслідками скасування вироку зумовлена тим, що зазначене поняття не дістало конкретизації разом з поняттями «незаконність» і «необґрунтованість» у жодному законодавчому акті України, а це є ризиком порушення прав громадян на справедливий судовий захист і гарантій незалежності суддів під час здійснення ними правосуддя.

Однією з ключових вимог до судового рішення є його правосудність. Це юридичний критерій, дотримання якого перевіряють суди вищих інстанцій. Правосудність є основною вимогою якості судового рішення, порушення якої є підставою для скасування чи зміни судового рішення.

Єдиним законодавчим актом, в якому вжито, але не розкрито поняття «неправосудний», є стаття 375 КК України, положеннями частини першої якої передбачено, що «постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанов карасться обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років».

При цьому всі інші законодавчі акти матеріального й процесуального права не оперують поняттями «неправосудне рішення», «неправосудний вирок», а містять у своєму змісті поняття «незаконне рішення», що підкреслює практичну необхідність тлумачення сполучення слів «як неправосудного», ужитого в частині четвертій статті 62 Конституції України.

Так, згідно з частиною першою статті 1176 Цивільного кодексу України, «шкода, завдана фізичній особі внаслідок її незаконного засудження, незаконного притягнення до кримінальної відповідальності, незаконного застосування запобіжного заходу, незаконного затримання, незаконного накладення адміністративного стягнення у вигляді арешту чи виправних робіт, відшкодовується державою у повному обсязі незалежно від вини посадових і службових осіб органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду». Зазначена норма має сім частин, і в кожній йдеться про незаконне судові рішення. Порядок відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями чи бездіяльністю суду, визначений частиною сьомою цієї статті, передбачає, що відшкодування такої шкоди встановлюється законом. Таким є Закон України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду» від 1 грудня 1994 року № 266/94-ВР. Практична реалізація забезпечення відшкодування

зазначеної шкоди гарантується щорічним закріпленням певної суми коштів у код програмної класифікації № 3504030 у додатку 3 до Закону України «Про Державний бюджет України».

Отже, практична реалізація порядку відшкодування шкоди, завданої незаконним судовим рішенням, загалом відповідає частині четвертій статті 62 Конституції України, що дає змогу дійти висновку про певне ототожнення понять «неправосудність» і «незаконність» під час їх застосування, незважаючи на відсутність офіційної інтерпретації статті.

Також чинні процесуальні кодекси України містять вимоги до судового рішення. Так, відповідно до частини першої статті 159 Кодексу адміністративного судочинства України, частини першої статті 213 Цивільного процесуального кодексу України, частини першої статті 370 Кримінального процесуального кодексу України, судові рішення повинні бути законним й обґрунтованим.

З аналізу вказаних статей процесуальних кодексів України випливає, що в усіх випадках, коли суд вищого рівня скасовує судові рішення суду нижчої інстанції, він встановлює порушення судом норм матеріального та/або процесуального права, внаслідок чого судові рішення, яке скасовується, є незаконним. Або ж суд вищого рівня встановлює неповноту судового розгляду та/або невідповідність висновків суду, викладених у судовому рішенні фактичним обставинам кримінального провадження, внаслідок чого судові рішення скасовується як необґрунтоване.

Ототожнення поняття «неправосудність» із поняттям «незаконність» та/або «необґрунтованість» приведе до того, що всі судові рішення, які були скасовані судами апеляційної чи касаційної інстанцій, зокрема рішення, у яких суд помилково чи передчасно, однак за відсутності грубої недбалості чи злочинного наміру, дійшов певних висновків і які вплинули на ухвалення ним рішення, повинні визнаватися неправосудними. Проте зазначене суперечить конституційно-правовим засадам існування правосуддя загалом.

Так, практична реалізація підпункту «а» пункту 1 частини першої статті 106 Закону № 1402-УІІІ, зокрема, щодо «іншого істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило учасникам судового процесу реалізацію наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків або призвело до порушення правил щодо юрисдикції або складу суду», або може призвести до підміни понять «дисциплінарна відповідальність судді» та «кримінальна відповідальність судді» в розрізі питання притягнення судді до відповідальності внаслідок недбалості.

Зазначене вище також переконує в необхідності офіційного тлумачення поняття «як неправосудного» в частині четвертій статті 62 Основного Закону України.

Адже відповідно до пункту 66 Рекомендацій СМ/Кес (2010) 12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів встановлено, що тлумачення суддями закону, оцінювання фактів та доказів не повинно бути приводом для цивільної або дисциплінарної відповідальності, за винятком випадків злочинного наміру чи грубої недбалості.

Викладене підкреслює необхідність чіткого розмежування понять «неправосудність», «незаконність» та/або «необґрунтованість» задля досягнення мети захисту суддів від необґрунтованого обвинувачення.

На нашу думку, для дотримання конституційного принципу «обов'язковості судового рішення, що набрало законної сили», окрім тлумачення терміна «неправосудний», необхідно з'ясування також моменту виникнення «неправосудності», зокрема, у разі скасування судового рішення, у разі набрання судовим рішенням законної сили та в разі, якщо таке рішення не оскар-

жувалося та/або не підлягає оскарженню згідно з приписами чинного процесуального законодавства.

У частині четвертій статті 62 Конституції України закріплено застереження про обов'язкові наслідки постановлення суддею особливого рішення – скасування вироку як неправосудного.

Отже, якщо сторони не оскаржили судові рішення, виникає необхідність визначення моменту виникнення неправосудності, виходячи із законної сили рішення та конституційної вимоги скасування вироку як неправосудного та зважаючи на такий конституційний принцип забезпечення стабільності правопорядку, як обов'язковість судового рішення.

Водночас зазначений аспект порушує також принцип рівності громадян перед законом та створює правову невизначеність, оскільки за наслідками ухвалення аналогічних судових рішень суддя, рішення якого було оскаржено і скасовано, та суддя, рішення якого не оскаржувалося, опиняться в різному правовому становищі. Так, діяння першого буде вважатися злочинним, а діяння другого – ні.

Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово зазначав, що, згідно з частиною першою статті 8 Основного Закону, в Україні визнається й діє принцип верховенства права. Складовою верховенства права є принцип правової визначеності, основою якого є ідея передбачуваності очікування суб'єктом правовідносин визначених правових наслідків (правового результату) своєї поведінки, яка відповідає наявним у суспільстві нормативним приписам. Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово наголошував на тому, що принцип правової визначеності вимагає ясності й однозначності правової норми та забезпечення того, щоб ситуації й правовідносини залишалися передбачуваними (правові позиції Конституційного Суду України в рішеннях від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005, від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010, від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010, від 11 жовтня 2011 року № 10-рп/2011) [3–6].

Також у Рішенні Європейського суду з прав людини у справі «Реквені проти Угорщини» від 20 травня 1999 року зазначено: «Норма не може вважатися «законом», якщо вона не сформульована з достатньою чіткістю, яка надає громадянину можливість керуватися нею у своїх діях: він повинен бути здатним (якщо необхідно, то за допомогою відповідних консультацій) передбачити достатньою мірою за певних обставин наслідки, які можуть бути спричинені такою дією. Передбачуваність цих наслідків з абсолютною впевненістю не потрібна: досвід показує, що цього досягнути неможливо. Хоча певність, безумовно, бажана, прагнення забезпечити її може призвести до надмірної ригідності (складності), хоча закон має завжди відповідати обставинам, що змінюються» (пункт 34) [7].

Крім того, відповідно до пунктів 5.2 та 5.3 Європейської хартії про закон «Про статус суддів» м. Лісабон від 10 липня 1998 року, державою гарантується відшкодування збитків за шкоду, заподіяну в результаті протиправної поведінки або незаконних дій судді під час виконання ним обов'язків судді. Законом може передбачатися можливість, аби держава могла порушити справу з метою примусити суддю компенсувати суму, виплачену державою за шкоду, заподіяну ним, у разі грубого й невинуватого порушення правил, що регулюють виконання обов'язків суддями. Кожна особа повинна мати можливість оскаржити неправильно винесене рішення в конкретній справі до незалежного органу без необхідності дотримання окремих формальностей. Там, де в результаті повного та ретельного розгляду цей орган виявить безперечне порушення з боку судді, як це зазначається в пункті 5.1, цей орган має повноваження

передати справу на розгляд дисциплінарній інстанції або принаймні рекомендувати здійснити таку передачу органу, що має відповідну компетенцію згідно із судовим законом [8].

Також гарантована статтею 126 Конституції України недоторканність і незалежність суддів полягає, крім іншого, в тому, що суддю не можна притягати до відповідальності за винесене ним судові рішення. Проте це положення Конституції нині зухвало попирається окремими працівниками правоохоронних органів.

Чинна редакція статті 375 КК України є інструментом замаху та залякування суддів, розправ над ними, триманням «на короткому повідку», щоб зробити їх слухняними та зручними. Через викладене вище судді стали боятися, втратили ініціативу та рішучість, ділову корпоративність.

В наукових працях зазначається, що вирок може бути або правосудним, тобто законним та обґрунтованим, або неправосудним, тобто незаконним та необґрунтованим [9]. О.Ю. Карташов визначає неправосудність вироку як його невідповідність фактичним обставинам юридичного конфлікту, який підлягає судовому розгляду, що виражається у неправильному застосуванні норм матеріального та (або) процесуального права [10]. Н.Д. Квасневська вважає, що філософсько-правове поняття «неправосудність судового рішення» означає виражену в неправильному застосуванні некомпетентним або (і) упередженим суддею норм матеріального і (або) процесуального права [11].

Аналіз наукових визначень поняття «неправосудний» свідчить про його асоціацію з порушенням закону, порушенням права, а як наслідок, з обов'язковим скасуванням або зміною судового рішення в порядку апеляційного (касаційного) перегляду.

Таким чином, вважаємо, що у сукупності із іншими обставинами обов'язковою обставиною для кваліфікації діяння за статтею 375 КК України є наявність скасованого рішення суду та встановлення апеляційною та (або) касаційною інстанцією незаконності. Окрім того, через специфіку суспільних відносин, на які посягає розглядуваний злочин, на нашу думку, говорити про неправосудність можна лише за наявності встановлення грубих порушень норм матеріального та (або) процесуального права як апеляційною, так і касаційною інстанцією. Вказане обґрунтовується тим, що існування триланкової судової системи передбачає можливу помилку суду і на стадії апеляційного розгляду та сприяє її усуненню шляхом встановлення істини декількома ланками.

Аналізуючи наукову літературу, бачимо, що поняття «неправосудність» і «незаконність» є тотожними, синонімами і несуть ідентичне нормативно-змістове навантаження. Проте деякі фахівці зазначають, що синонімія в нормативних актах взагалі неприпустима. На нашу ж думку, у споріднених галузях права слід використовувати одні й ті самі правові терміни, оскільки у протилежному випадку можна допустити вкладення у поняття різного значення та, як наслідок, помилок у кваліфікації – у застосуванні кримінального права.

Також нормальним у функціонуванні судової системи є скасування рішень суду першої інстанції вищими судами. Не всі незаконні рішення суддів передбачають кримінальну відповідальність за статтею 375 КК України. Так, судова помилка відрізняється від завідомо неправосудного рішення, які хоч і мають однаковий наслідок – скасування в порядку апеляційного або касаційного перегляду, проте неоднаково тягнуть кримінальну відповідальність за статтею 375 КК України.

Важливою для визначення змісту поняття «неправосудний» є така ознака, як завідомість постановлення такого вироку. Так, суддя, який, хоч і виніс незаконний судовий акт, не може бути

притягнений до кримінальної відповідальності за статтею 375 КК України, якщо він не усвідомлював незаконності вироку через службову недбалість, недостатню обізнаність та кваліфікацію. Вищевказана ознака (за відомість) дає змогу розмежовувати злочин, передбачений статтею 375 КК України із суміжними статтями КК України, наприклад 367 статтею.

Спірним також є момент вчинення розглядуваного злочину. Так, вважається, що постановлення судового акта завершується його проголошенням, тобто доведення його змісту до відома учасників процесу. Тобто злочин вважається закінченим незалежно від часу набуття законної сили неправосудним судовим актом, його виконання та негативні наслідки. Наприклад, деякі науковці говорять про наявність складу злочину у разі постановлення судового рішення без належного судового розгляду, який передуює постановленню цього рішення.

Так, у Рівненській області було встановлено, що суддя впродовж декількох років фактично не брав участі у розгляді справ, знаходився поза межами суду під час розгляду та постановлення судових рішень. Судові засідання проводив керівник апарату суддів, а суддя згодом ставив свій підпис. Вважається, що у подібних випадках, безумовно, слід констатувати наявність злочину, передбаченого статтею 375 КК України. Проте, на нашу думку, така позиція через особливості суб'єкта цього злочину не є правильною.

Ніхто не говорить про пріоритетність судді перед іншими суб'єктами злочину, проте ми відстоюємо позицію щодо того, що рішення може бути визнаним неправосудним тільки у разі встановлення порушень у вигляді неправосудності лише апеляційною або касаційною інстанцією. І лише якщо рішення є остаточним після винесення його судом першої інстанції та набрало законної сили, то за наявності встановлення ознак неправосудності органами досудового розслідування, а у подальшому – судом. Таку правову позицію сформулював Конституційний Суд Російської Федерації 18 жовтня 2011 року, коли було визначено, що норми Кримінально-процесуального кодексу РФ не відповідають Конституції і Закону «Про статус суддів в Російській Федерації», які дозволяють порушувати кримінальну справу за обвинуваченням судді у винесенні завідомо неправосудного рішення у разі, коли це рішення не скасовано.

Посилання на те, що під час перегляду кримінальної справи судом апеляційної чи касаційної інстанції не завжди є можливим зробити висновок про постановлення суддею завідомо неправосудного рішення та наявність такої можливості лише шляхом проведення слідчих дій у ході доказування у кримінальній справі є хибним через те, що якщо безумовним вважати обов'язкову наявність порушень і матеріального права для кваліфікації діяння, то не вбачається неможливості становити такі порушення, перекручування норм та завідоме неправильне їх застосування.

Так, у ситуації, яка склалася у Рівненській області, кваліфікувати діяння судді за статтею 375 КК України слід було б лише у разі скасування винесених із порушенням рішень вищими судами. У протилежному випадку через те, що кримінальна відповідальність є крайнім заходом відповідальності, за наявності такої поведінки судді до нього слід застосувати заходи дисциплінарної відповідальності у вигляді, наприклад, звільнення з метою виконання превентивної функції кримінального права – недопущення такої поведінки у майбутньому або кваліфікації його діянь за іншою статтею КК України (наприклад, за статтею 366 КК України). Враховуючи викладене, можна сказати, що порушення лише процесуального права під час постановлення рішення без поєднання з порушенням матеріального права не є достатнім для

наявності складу розглядуваного злочину. Оскільки порушення процесуального права є підставою для скасування рішення, але не є підставою для визнання його неправосудним.

Саме в такому контексті М.С. Таганцев роз'яснював статтю 366 Уложения про покарання кримінальні та виправні 1885 року: «При встановленні ознак неправосуддя суд повинен, не торкаючись фактичних даних, у визнанні яких він керується переконанням сумління, перейти до обговорення – чи виконано суддею, згідно з вимогами закону, форми і обряди судочинства, необхідні для постановлення рішення, і чи не застосовано законів, вказаних в рішенні, всупереч позитивному їх значенню» [12].

Окремо слід наголосити на тому, що кваліфікація за злочин, передбачені статтею 375 КК України, є допустимою не лише у разі скасування, але й у разі зміни незаконного судового акта судом вищої інстанції.

Цікавим є питання розмежування розглядуваного злочину із суміжними злочинами, наприклад із злочином, передбаченим статтею 366 КК України.

Так, колишній голова Морозівського районного суду Ростовської області без проведення судового засідання з метою уникнення покарання за затягування розгляду справи виніс постанову про відмову в заміні раніше засудженому громадянину П. умовного покарання реальним після того, як останній вчинив адміністративне правопорушення. Рішення суду було сфальсифіковане, в ньому вказувалось, що у судовому засіданні нібито брали участь підсудний, його захисник, прокурор, начальник установи виконання покарання. За цим фактом було порушено кримінальну справу та ухвалено вирок, яким суддя визнаний винним у вчиненні таких злочинів: винесення суддею завідомо неправосудного рішення, службове підроблення [13].

Проте з урахуванням наявності порушення лише процесуального права (відсутня вказівка на завідомо неправильне застосування норм матеріального права щодо відмови у заміні умовного покарання), на нашу думку, кваліфікувати діяння слід було б лише за статтею КК України, якою передбачено відповідальність за службове підроблення. Інтелектуальне підроблення мало б місце у разі перекручування норм матеріального права. Нехтування ж нормами процесуального права не є інтелектуальним підробленням.

Також окремому розгляду підлягає специфіка притягнення суддів до кримінальної відповідальності за постановлення неправосудного рішення в інших галузях права – цивільному, адміністративному, господарському. Так, цікавим є питання можливості визначення неправосудності заочного рішення.

Спірним у науці кримінального права залишається питання щодо моменту закінчення злочину, передбаченого статтею 375 КК України, оскільки його не було законодавчо визначено та закріплено у диспозиції.

Висновки. Таким чином, безумовно, стаття 375 КК України є нормою, що виконує свою охоронну функцію, і суддя може притягатися до відповідальності за вчинення такого злочину. Однією з найбільших проблем є відсутність в Україні стабільної касаційної судової практики (або усталеної прецедентної судової практики) щодо будь-якого складу злочину, зокрема стосовно тлумачення статті 375 КК України.

Саме практика тлумачення тієї чи іншої норми права, наприклад у США, Канаді, Великій Британії, Німеччині, Польщі, Латвійській Республіці (таку роботу здійснюють верховні суди цих країн), за встановлених фактичних обставин справи має визначити ознаки складу злочину певної статті КК як підстави (умови) кримінальної відповідальності. Тоді прокурор за відсутності під-

став не може ініціювати кримінальне провадження щодо будь-якої особи, зокрема щодо судді за статтею 375 КК України.

Для того щоб урегулювати підстави і процедуру притягнення суддів до кримінальної відповідальності за статтею 375 КК України, опираючись на досвід згаданих країн, касаційна практика спочатку повинна визначити критерії дисциплінарної і кримінальної відповідальності за допущені суддею порушення у разі скасування судового рішення. До того ж про необхідність установлення таких підстав йдеться у частині 3 статті 126 Конституції в новій редакції.

Таким чином, розглядувана тема є багатоаспектною та різномібно проблемною у правозастосовній діяльності, а тому є відкритою для подальшої наукової розробки.

Література:

1. Пошва Б.В. Не стоит свою профессиональную работу и ответственность перекладывать на другой орган / Б.В. Пошва // Закон и бизнес [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zib.com.ua/ru/129414-sudya_vsu_bogdan_poshva_ne_stoit_svoyu_professionalnuyu_rabo.html.
2. Постановлення суддею завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови: окремі аспекти застосування ст. 375 Кримінального кодексу України / [В.І. Тютюгін, О.В. Капліна, І.А. Тітко] // Вісник Верховного Суду України. – 2012. – № 2. – С. 42–48.
3. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005.
4. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010.
5. Рішення Конституційного Суду України від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010.
6. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2011 року № Ю-рп/2011.
7. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Реквенді проти Угорщини» від 20 травня 1999 року.
8. Європейська хартія про Закон «Про статус суддів» м. Лісабон від 10 липня 1998 року.
9. Грошевий Ю.М. Правові властивості вироку – акту правосуддя : [навч. посібник] / Ю.М. Грошевий. – Х., 1994. – 215 с.
10. Карташов А.Ю. Уголовная ответственность за вынесение заведомо неправосудного приговора, решения либо иного судебного акта : автореф. дисс. ... канд. юрид. наук / А.Ю. Карташов. – Ставрополь, 2004. – 15 с.
11. Квасневська Н.Д. Кримінальна відповідальність судді за неправосуддя в Україні / Н.Д. Квасневська. – К., 2010. – 320 с.
12. Кримінальне право України. Судові прецеденти (1864–2007) / за ред. В.Т. Маляренка. – К., 2008. – 1044 с.
13. Богдановский Ф.М. Судья получил приговор за проведение судебного заседания «на бумаге» / Ф.М. Богдановский [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pravo.ru/review/view/59798>.

Маломуж А. И. Уголовно-правовая характеристика преступления, предусмотренного статьей 375 Уголовного кодекса Украины

Аннотация. Актуальность рассматриваемой темы заключается в том, что сейчас имеется много уголовных производств в отношении судей по статье 375 Уголовного кодекса Украины. Для обеспечения конституционного порядка в сфере функционирования судебной власти в Украине, соблюдения принципов верховенства права, основных положений осуществления судопроизводства, уважения к правам и основным свободам человека, а также с целью исключения ситуаций подмены понятий в правоприменительной деятельности сейчас острой является проблема квалификации преступлений, предусмотренных статьей 375 Уголовного кодекса Украины.

Ключевые слова: неправосудное решение, незаконный приговор, статья 375 Уголовного кодекса Украины, неправосудность, незаконность, судья, сфальсифицированное решение.

Malomuzh A. Criminal law assessment of unjust decisions

Summary. The relevance of the topic covered by this article lies in fact that to date there have been initiated a lot of criminal proceedings in respect of judges in accordance with article 375 of the Criminal Code of Ukraine. In order to ensure constitutional order in the sphere of functioning of the judicial authority in Ukraine, to abide by the principles of the supremacy of law, basic means of implementing the

procedure in Ukraine, respect to the fundamental human rights and freedoms, and with a view to exclude cases of the concept confusion in law-enforceable activity, at the moment the problem of definition of the crimes foreseen by article 375 of the Criminal Code of Ukraine is particularly acute.

Key words: unjust decision, unlawful sentence, article 375 of the Criminal Code of Ukraine, miscarriage of justice, illegality, judge, falsified judgment.